Ч. 74 (12.440). Львів, четвер 3. квітня 1930. Pocztowa opłata uiszczona ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.

Конто почт. щадн. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло", Львів.

Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.

Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Місячно	5·00 зол.
Чвертьрічно	15·00 "
Піврічно	27·50 "
Річно	55·00 "

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
" Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Український шпиталь у Львові.

Львів, 2. квітня 1930.

В передостанньому числі нашого органу помістили ми на цьому самому місці заклик до українського громадянства, щоби воно складало жертви на будову українського шпиталю у Львові. Заклик вийшов від загальногромадського Комітету, покликаного до життя спеціяльно для гідного відсвяткування трицятиліття владицтва Впр. Митрополита Андрея. Після поважної застанови Комітет прийшов до пересвідчення, що одним із найкращих та найдоцільніших засобів відсвяткування митрополичого ювилею буде створення трівкої памятки, що носилаб імя Ювилята по вічні часи та нагадувалаб цілим поколінням небуденні заслуги Впр. Митрополита Андрея Шептицького для українського народу Галицької Землі.

Такою памяткою — читаємо в заклику — може бути здвигнення шпиталю ім. Ювилята у Львові, бо створення такої установи, як виразника великого ідеалу любови ближнього, буде найкраще відповідати як особі Ювилята так і характерові ювилею.

Це становище Комітету цілком правильне. Бо всякі ювилейні обходи навіть у формі якнайкраще підготованих і виведених концертів чи академій вправді причиняються до звеличання великих заслуг Достойного Ювилята, але всеж такі обходи мають проминаючий характер. Натомісць уфундування з нагоди ювилею трівкого памятника у формі загально-корисної, гуманітарної установи увіковічнить заслуги Ювилята та по вічні часи буде наглядним доказом і дорогою памяткою діяльности Митрополита Андрея, як мецената української культури й мистецтва, як гуманітарного діяча, опікуна бідних, патрона українських сиріт та добродія української незаможньої, студіюючої молоді.

„Народня Лічниця", яку щедро вивінував Ювилят, а яка вже давно стала благодатю для тисячів наших найбідніших, що шукали й шукають у ній лікарської поради, яка набула велику популярність у цілому краю, — має згідно з постановою ювилейного Комітету дістати власний шпиталь, щоби таким чином значно поширити свою гуманітарно-медичну діяльність і стати правдивою цитаделею здоровля нашого народу. Великий український шпиталь у Львові дасть не тільки якнайдбайливішу лікарську опіку тисячам недужих українців, що тепер дуже часто не можуть найти приміщення у львівських шпиталях, але й створить якнайсприятливіші обставини для практики наших лікарів. Не треба забувати й на те, що цей шпиталь зможе стати завязком клінічних заведень майбутнього українського університету, який вкінці мусить станути у Львові.

Словом, ініціятива Комітету до переведення загальної збірки жертв на будову українського шпиталю у Львові є дуже гарна та повинна найти широкий відгомін на всій Галицькій Землі. Ми віримо, що українське громадянство, яке все незвичайно високо цінило заслуги й дорожило особою Достойного Ювилята, щедро відгукнеться на цей заклик і таким чином побудує з нагоди ювилею гідний монумент заслуги і праці великого галицького Митрополита-громадянина. Тим наше громадянство бодай частинно сплатить довг вдячности у відношенні до особи нашого Митрополита.

Жертви на будову шпиталю треба слати до Земельного Банку Гіпотечного (Львів, вул. Словацького, ч. 14.) з дописком: на будову шпиталю.

Львівське громадське самоврядування.

I. Від виборної міської ради до комісарщини.

Віче, яке відбулося в минулу неділю в салі Т-ва ім. Лисенка у Львові в справі самоврядування міста Львова, викликало велике зацікавлення серед нашого громадянства. Та недостача часу не дозволила на вічу прояснити усі справи, які є звязані з цим питанням, тому вважаємо доцільним і потрібним на основі джерельних інформацій представити подійсний стан річей.

Останні вибори до львівської міської ради відбулися дня 16. січня 1913 р. Після повороту австрійських військ до Львова в червні 1915 р. галицьке намісництво розпорядком з 30. червня 1915 р. розвязало міську раду і передало управу в руки правительственного комісара в особі старости Ґрабовського, якому додано до поради 18 мужів довіря. Розвязання і назначення комісара було необхідним, бо тодішній президент міста п. Найман вже з початком світової війни виїхав зі Львова, а всіх трьох віцепрезидентів пок. д-ра Рутовського, пок. д-ра Сталя і д-ра Шляйхера російська влада одночасно з відступом російських військ з міста вивезла у Росію. В лютім 1917 р. звільнено Ґрабовського з уряду комісара та іменовано на його місце д-ра Рутовського, який між тим повернув з Росії. Покликанням цього польського політика і діяча на чоло міської управи австрійський уряд хотів зазначити, що вважає комісарщину лише переходовим явищем і бажає відновлення самоврядування в місті. Справа стала актуальною, коли в грудні 1917 р. намісництво, яке за час війни урядувало в Бялій, перенесло свій осідок назад до Львова. Але розвязати це питання було доволі важко, бо з огляду на воєнний стан, а зокрема на те, що більшість мущин оставала у військовій службі, не можна було переводити виборів, а реактивовання правосильно розвязаної міської ради було немислимим вже тому, що багато членів розвязаної ради протягом воєнних літ померло та й склад цеї ради, майже виключно польсько-міщанський, не відповідав вже зміненим у часі війни політичним, національним і суспільним відносинам. Тодішний віцепрезидент намісництва, тепер сенатор п. Володимир Децикевич, якому намісник ґраф Гуйн поручив полагодити це питання, висунув тоді думку, сьогодні вже загально признану та приняту, але в 1918 р. зовсім нову, а саме запропонував полишити управу міста в руках правительственного комісара, але обмежити його компетенцію до виконавчих чинностей, а для полагоджування справ, які по думці постанов статуту міста Львова є застережені міській раді, покликати шляхом іменування окремий колеґіяльний орган, якого рішення мали бути для комісаря обовязуючі. Таким чином прийшло до установлення розпорядком намісництва з 31. січня 1918 року тимчасової міської ради, складеної так само як розвязана міська рада зі сотки членів і наділеної усіми цими управненнями, які закон признає виборній раді. Щодо членів цеї тимчасової ради президент Децикевич поклав в основу, що нова рада, дарма що іменована, повинна віддзеркалювати усі погляди і бажання львівського громадянства і також під оглядом осіб має згуртувати в собі всіх тих громадян, яким виборці висловили своє довіря, вибираючи їх радними у 1913 р. Тому склад нової ради устійнено шляхом переговорів з поодинокими партіями, а увійшли до ради майже всі члени розвязаної ради, що ще жили та находились у Львові. На місце радних, що вже померли або з інших причин відпали, покликано на радних представників цих кол львівського громадянства, які в попередніх радах взагалі не були заступлені, а саме представників українців і соціялістів, які таким чином перший раз стали членами міської управи. З українців були тоді покликані в члени ради д-р Степен Федак, радн. Громницький, о. Лежогубський, нотар Онишкевич і дир. Василь Нагірний, а крім цього як український соціяліст п. Микола Ганкевич. Та скількість українських радних не відповідала силі та значінню українського населення міста Львова, але в даному випадку всеж таки був це добрий початок, зрештою на більшу скількість українських радних не хотіли погодитись польські партії, з якими треба було переговорювати в справі розподілу мандатів.

Створений розпорядком намісництва з 31. січня 1918 р. стан тревав аж до розвалу австрійської монархії з тим, що 11. березня 1918 р. звільнено з уряду комісара з причини недуги д-ра Рутовського й іменовано на його місце посла до віденського парляменту д-ра Володислава Стисловича.

В 1919 р. тимчасовий правлячий комітет, який після заняття Львова польським військом у листопаді 1918 р. перебрав владу в місті, признав розпорядком з 12. січня 1919 р. тимчасовій міській раді, покликаній до життя розпорядком намісництва з 31. січня 1918 р., усі управнення, які прислуговують міській раді по думці статуту міста Львова. Одночасно побільшено скількість членів ради до 150 осіб і рішено, що рада має право вибирати шляхом кооптування цих 50 нових радних, а таксамо радних на опорожнені місця. Так перетворена і доповнена рада вибрала дня 17. лютого 1919 р. п. Наймана президентом міста.

Положення українських радних у перших роках польської державности, у роках розгорілих національних пристрастей, було незавидне. Всі зусилля д-ра Федака, щоби українським радним дозволено промовляти на раді в українській мові, остали безуспішні. Так само, не зважаючи на побільшення загальної скількости членів ради, не можна було осягнути побільшення скількости українських радних, дарма, що після смерти о. Лежогубського, нотара Онишкевича і дир. Нагірного українські радні остали у скількости двох осіб. Під оглядом міської господарки урядування президента Наймана і міської ради викликувало багато критики. Час інфляції і девалюації гроша був справді для міських фінансів доволі важким, але не зважаючи на ті труднощі можна було при більшій активности управи всеж таки не допустити до цього занепаду, який в 1926 і 1927 рр. почав проявлятися у всіх ділянках адміністрації. Знесений у лютому 1928 р. тимчасовий самоуправний виділ, який був покликаний виконувати нагляд над громадською господаркою, вказував неоднократно на основі переведених провірок на хиби та недостачі міської господарки. Місто навіть під зовнішним оглядом ставало помітно чимраз брудніше, більше занедбане. Невдоволення населення зростало. Цим невдоволенням покористувалися після травневого перевороту санаційні кола, щоби захопити у свої руки управу міста. Окрема комісія, визначена міністерством внутрішніх справ, ствердила на основі переведеної провірки цілу низку поважних промахів та похибок міської управи, а львівський воєвода гр. Петро Борковський, спираючися на звітах цеї комісії розвязав розпорядком з 31. серпня 1927 р. міську раду, звільнив з уряду президента міста Наймана і віцепрезидентів міста та пере-

дав управу міста правительственному комісареві в особі п. Яна Стшелецкого, вищого урядовця міністерства внутрішніх справ. Правительственному комісареві воєвода додав прибічну раду, застерігаючи для неї частину компетенцій, які прислуговують міській раді з тим, що в переважній части справ комісар є звязаний рішенням прибічної ради.

Єгипет жадає повної самостійности.

У Льондоні розпочались англійсько-єгипетські переговори у справі управильнення англійсько-єгипетських відносин. Міністр Гендерсон у промові заявив, що англійсько-єгипетський договір і порозуміння лежить в інтересі Єгипту й Англії. Премієр єгипетських міністрів Нагад Паша заявив, що Єгипет жадає повної самостійности і які небудь договори між Англією і Єгиптом можливі тоді, як це будуть договори двох вільних держав.

Першоквітневі жарти.

У вчорашнім числі „Діла“ читачі найшли кілька сензаційних новин, що попали між поважні інформації як першоквітневі „лепникарські качки“. Неодин читач, навіть міський, приняв їх поважно і до редакції дійшли відгуки цих „пріманприлісових“ жартів.

Щоби баламутство не ширилося, ми приневолені нині розчарувати неодного нашого читача: жартами є новини п. з. 1. „Посвячення угольного каменя під Національний Дім“; 2. У справозданні з „Процесу Спілки Визволення України“ остання інформація п. н. „До харківського процесу“. 3. „Справа будови театру“. Всі ці вістки мають при собі дату „1. квітня“.

Найвеселішим явищем у звязку з цими жартами є факт, що деякі наші читачі добачували „Пріма Апріліс“ у правдивих інформаціях. Таким жартом уважали вістку „Удо дістає ще один посольський мандат“ Хто зна, чи не трапиться також читач, що не повірить у правдивість нового винаходу Марконія.

З політичного життя на еміграції.

Конференція закордонних організацій Укр. Соц. Дем. Партії. — Її оцінка сучасного положення на Рад. Україні.

З початком березня цього року відбулася в Подєбрадах у Чехословаччині чергова конференція закордонних організацій УСДРП. Скликано конференцію з ініціятиви Закордонної Делегації партії.

На деннім порядку конференції стояли такі справи: 1. Вшанування 30 літнього ювилею Революційної Української Партії. (Промови П. Феденка та Е. Голіцинського); 2. Політичне положення на Україні. Реферат І. Мазепи; 3. Організаційні справи. Реферат О. Козловського.

Головував на конференції Е. Голіцинський, один із найстарших діячів РУП.

Після реферату й дискусій в справі політичної ситуації ухвалено резолюцію, яка стверджує, що в Західній Европі процес замирення між поодинокими державами розвивається успішно, що демократична ідея та впливи соціялістичних партій все зростають, а разом з тим падають реакційні диктаторські режіми в таких краінах, як Еспанія та Литва. На Сході Европи та в Азії, зокрема ж у межах СРСР, навпаки політичне й господарське положення близьке до катастрофи.

З приводу положення на радянській Україні резолюція зазначує:

У внутрішніх відносинах на Україні пануючий там окупаційний режім російських більшовиків дійшов до нечуваних форм насильства і терору, що дорівнюється своєю жорстокістю до деспотій старовинного світу. Більшовицька диктатура руйнує продукційні сили на Україні через насильну колективізацію сільського господарства, через нищення селянства, як кляси, а також через скасування свободи економічної діяльности взагалі. Для кермування господарською діяльністю селянства комуністична влада посилає тисячі спеціяльно мобілізованих, робітників та інтелігентів, що як невільні агенти комуністичної диктатури мусять стати провідниками більшовицької політики на селі, розпалюючи антагонізм між українським селом і містом. Разом з тим більшовицька влада повела рішучий наступ на професійний робітничий рух, що стоїть під виключним кермуванням комуністичних агентів, бо боїться ворожих проти себе виступів з боку зголоднілого, поневоленого робітництва і шукає політичної піддержки серед люмпен-пролєтаріяту, утворюючи головно з цих елементів так звані бригади активістів для здавлення робітничих і селянських мас. На Україні гноблення трудящих мас підсилюється ще національною політикою російської окупаційної влади, яка затроює відносини між окремими національними групами пролєтаріяту, піддержуючи російський великодержавний шовінізм, що виливається у формі українофобства та антисемітизму, а з другого боку в рядах українського робітництва викликає вороже відношення до російських робітників, яких московська влада масово посилає на Україну, котра і без того терпить велике безробіття. В цілях безперешкодного панування на Україні окупаційна влада переводить масові переслідування та нищення всіх свідомих елементів української людности. Тисячі й тисячі українських робітників, селян, культурних діячів мучаться по вязницях, гинуть по далеких засланнях, — влада без суду й слідства розстрілює їх або ставить в умови фактичної неможливости дальшого фізичного іствування. Вершком деспотичного насильства російських більшовиків на Україні є провокаційно підготовлений процес для засудження і знищення видатніших українських ді-

Збігці із СРСР у Персії.

З Константинополя подають, що ціла Персія залита збігцями, що втікають із СРСР. За один тиждень до Персії втікло 1254 горожан радянських республик. Перська влада сконцентрувала збігців у таборах в Ардебіль, але не дає їм майже ніякої матеріяльної помочі і серед збігців є нечувана нужда.

І жидів висилають на Сибір.

Радянська влада вислала на Сибір 18 жидів, обвинувачених в приналежности до нелегальної організації „Сіон“. Між висланими є відомі жидівські діячі Бельфер, Каценельсон, Райцман, Леві і Вишневська. Окрім того арештовано 55 жидів, також за приналежність до „Сіону“.

Криваві авантюри у Франції.

Дня 31. м. м. у Ленсі відбувались комуністичні збори, спрямовані проти зброєння Франції. Після зборів 1500 комуністів демонстували на вулицях. Підчас демонстрації прийшло до кривавої сутички з поліцією, яка стріляла до товпи і вбила кількох комуністів, а 23 особи було ранених.

СТ. ШАХ.

Альойз Ірасек.

(Докінчення.)

А. Ірасек взявся до змалювання всієї чеської історії в повісті і справді протягом свойого довгого життя, дав цикль більших і менших повістей із історії свого народу від найдавніших, мітичних ще часів аж по 1848 р. Одначе уяву автора займали найрухливіші і найгоміткіші часи в чеській історії й їм присвятив у першій мірі свою увагу. А тими часами в чеській історії є гуситські рухи, їх пізніші відгомони, епоха політичного й культурного упадку чеського народу після нещасної боротьби під Білою Горою й пізніші змагання чеського народу до скинення чужинного ярма, відродження нації з кінцем XVIII. в. аж до своїх молодих літ. План свій перевів, бо здоровля й довгий вік йому помогли.

Не можна одначе мовчки поминути найважніших творів, яким завдячує автор своє імя.

На найстарших часах, бо ще поганських, основане історичне Ірасекове оповідання п. н. „Невільниця“ з акцією з X. в., де автор описує історичну добу чеського князя Борживоя І., спосіб життя чеських поган, ворожнечу поодиноких чеських племен та їх начальників за владу та приняття християнства. Потім іде в хронольогічнім порядку около 50 повістей та оповідань.

Одначе славу свою угрунтував Ірасек на своїх повістях із гуситських часів, між якими перша є „Поміж течіями“ — (3 томи); ця повість описує поетично події, що попередили гуситські війни, та тодішні події на праськім університеті, з вкінці спалення Івана Гуса в Констанції 1415 р.; дальше початок вибуху гуситських воєн і національного освідомлення. Вершок могучости і моральної сили чеського гуситизму зробив Ірасек темою свого епічного твору „Проти всіх“, в якім нараційний талант автора виступив у найліпшім світлі; Ірасек дав твір, який критика вважає одним з найліпших у своїм роді в цілій чеській літературі, а навіть й европейській. На основі цього твору брали поважно Ірасека як кандидата до нагороди Нобля. Чехи загально називають твір цей епопеєю. І як у попередній трильогії „Поміж течіями“ змалював автор стару чеську шляхту, духовенство, боротьбу короля з архиєпископом, Івана Гуса і Жижку, то в епопеї „Проти всіх“ представив рік 1430, котрий видався Ірасекові найвищим напруженням національної свідомости й енергії, коли чеські гусити повстали „проти всіх“ своїх ворогів. Дальші події гуситизму змалював Ірасек в новій трильогії „Братерство“ (в 3 томах), де вводить читача в ряди гуситських боєвиків на Словаччині, коли погасає стара гуситська слава в особах гуситських гетьманів Іскри з Брандиса і Талифуса з Острова.

У четвертім творі з гуситської доби, над яким працював Ірасек на склоні своїх літ п. н. „Король Гуситів“, описав Ірасек часи першого й останнього гуситського короля на чеськім престолі, Юрія з Подєбрад.

Найстрашнішу епоху в чеській історії, епоху політичної незалежности і майже цілковитої заглади культурного життя в Чехії схопив у мистецький спосіб Ірасек у повісти „Темно“. Є це „книга битія“ чеського народу, писана серцем людини, що любить свою історію, свій край і нарід. Повість ця стала біблією чеського народу, як колись „Тренос“ М. Смотрицького для православних українців. І тут Ірасек звів бій з єзуітами, яких обвинувачує у всіх насильствах над гуситами. Виступає також проти галицьких габсбургів. Книга ця була на часі, коли запанувала австрійська реакція підчас світової війни. Генерал чеських леґіонів у Росії — нині чеський фашист — Гайда, присвячуючи свої воєнні спомини про службу в леґіонах А. Ірасекови, пише в присвяті між іншим: „Нам воїнам, далеко на чужині були книги Ваші найдорожчою лектурою, були цілющим джерелом сили у найтяжчих хвилинах. Вони вказували нам на приміри з нашої історії, пригадували наш обовязок. У рішаючій для нас боротьбі за незалежність під Зборовом Ви були тим, що пхнув нас до боротьби, до перемоги“.

Найобширнішим твором А. Ірасека є пятитомова повість п. н. „Ф. Л. Вік“ з перших часів чеського відродження. Головною особою тої повісти є купець Гек з Добрушки (місто у східних Чехах); повість описує поетично чеське життя в Празі і на провінції з кінцем XVIII. і на початку XIX. століття.

Крім загальних подій намалював А. Ірасек і льокальні події в історичних повістях; між ними найважніша є чотиротомова повість „У нас“, яку автор назвав скромно „новою хронікою“.

Великі ці повісти Іраска відзначаються просто дрібничковим вишукуванням історичних подробиць, часто навіть без якогонебудь одного героя. Ірасек висуває на перший плян акцію цілого народу або окремих народніх груп і в їх долі освітлює всю епоху. Психольогічний розвій подій Іраска стоїть на другім місці; він наскрізь епік, а не фільософічний інтерпретатор ідеї, — як замічає д-р Б. Видра — Ірасек маляр юрби, а не аналітик геройських, індивідуальних подвигів.

Пробував також сил А. Ірасек і в історичній драмі, як „Іван Гус“, „Іван Жижка“, „Іван Рогач“, але є це радше книжкові драми. Лише „Ґеро“, що навчає про словянську згоду та поетична й символічна драма „Люцерна“ здобули собі право горожанства на чеській сцені й по нинішній день. Критика вважає найліпшим драматичним твором Іраска, що має сильні характери „Батька“. Ця драма дочекалася також перекладу на французьку мову і д-р Гануш Єлінек стверджує, що є це перша взагалі чеська драма, перележена та виведена у французькій мові за границею — в січні 1921 р. в Брюселі, а брюсельська критика приняла Ірасекову драму дуже прихильно, признаючи її бальзаківську силу.

Щодо публіцистичної діяльности А. Ірасека, то він за 60 літ праці пером написався по ріжних часописах, на ріжні теми, при ріжних нагодах, переважали фраґменти із підготовчих праць на підставі джерел повістей.

Чехи називають своїх визначних і заслужених людей „чеськими головами“, а Ірасека назвали „чеським серцем“, бо він серцем промовляв гарячо до свого народу, бо через те серце промовляв до народу голос рідної землі та нещасних поколінь предків. З його особою відійшов муж, „що заслужився для свого народу“, як Т. Масарик „заслужився для держави“.

Поза межами Чехословаччини твори Ірасека мало відомі, а у нас навіть імя Ірасека майже невідоме. Пояснюється це тим, що творчість А. Іра-

ячів, в тім числі бувших членів Центрального Комітету Української Соціял-Демократичної Робітничої Партії — Чехівського, Гермайзе та інших соціялістів.

Кольоніяльна політика російських окупантів, направлена до економічного виссиску України та масового знищення її політичних і культурних сил, дійшла до найвищого ступня. Широкі маси української людности засуджено на знищення від голоду, терору, безробіття, загальної економічної руїни, нечуваного зубожіння. Крут централізму більшовицької держави довершено ссасуванням найменших ознак автономії Радянської України, що виявилося в ліквідації деяких і без того вузьких прав харківського центру в справі судівництва, земельній, просвітній та інших.

На всій території Радянського Союзу діяльність більшовицької влади має в сучасний момент виразно реакційний характер, як в области господарській, так і в політичній. В цих умовах тільки широка праця всіх соціялістичних і демократичних українських сил для організації широких мас українського народу може забезпечити перемогу демократії і свободи на Україні.

Сучасний момент висуває перед всіма соціялістичними та демократичними угрупуваннями на Україні і особливо перед українською соціял-демократією головне і найактуальніше завдання: організацію широких українських мас для оборони найглибших життєвих прав та інтересів цілого українського народу.

Безумовно-утопійна політика насильної колективізації сільського господарства поставила саму правлячу партію перед великою внутрішньою кризою, яка неминуче мусить прискорити ліквідацію більшовицького режіму. І тільки від організованости та свідомости українських мас буде залежати найближча доля українського народу, його політична й національна свобода.

В цьому процесі боротьби за демократію проти деспотії визначну ролю на Україні відограватиме національно-визвольна ідея, яка в сучасних обставинах життя на Україні є центральною і по суті глибоко-революційною політичною ідеєю найширших мас українського народу. І так, як у XIX. столітті справа національного визволення Польщі будила інтерес і симпатії цілого соціялістичного і демократичного світу, так тепер визвольна проблема пригноблених народів Сходу Европи, в тім числі й українського, мусить стати в центрі уваги міжнародного соціялізму".

Схарактеризувавши так ситуацію на Україні конференція поставила завдання для діяльности партії в найближчий період:

1. „Для боротьби з реакційно-утопійною політикою російського більшовизму, що доводить до руїни господарства і до неамірних страждань трудящих мас України, УСДРП повинна вжити всіх сил для організації трудящої людности міста і села під кличем незалежної Української Демократичної Республики, для визволення українського народу від чужонаціонального панування.

2. З огляду на внесення більшовицьким режімом політичної та господарської ворожнечі між робітництвом та селянством на Україні, УСДРП повинна в інтересах успішнішої боротьби за соціяльне та національне визволення трудящих мас України звернути особливу увагу на це і всіма засобами пропаґувати ідею демократичного союзу між робітництвом та селянством проти більшовицької диктатури.

3. Конференція УСДРП визнає, що сучасна політика комуністичної партії неминуче веде до нових великих рухів проти більшовицької диктатури в СРСР, і в цих обставинах завданням УСДРП є сприяти тому, щоби наростаючий масовий рух проти диктатури завершився перемогою народоправства.

Конференція висловлюється проти вмішування чужих імперіялістичних сил до внутрішніх справ України і вважає, що звязок УСДРП з Соціялістичним Інтернаціоналом та увага з боку міжнародного соціялізму до української визвольної проблеми може допомогти тому, щоби на Сході Европи свобода і незалежність народів та їх мирний розвиток дійшли до реального здійснення".

Конференція дібрала до Закордонної Делегації партії Г. Довженка та О. Козловського, які разом з делегатами Центр. Комітету партії І. Мазепою та П. Феденком складають керуючий орган партії за кордоном.

Конференція одержала велику кількість привітів з ріжних країн, де перебувають українські соціялдемократи.

Підчас конференції в Подєбрадах була влаштована виставка видань РУП — УСДРП за 30 років діяльности.

О. К.

сека обмежується до сутонаціональних чеських питань і проблем, а крім цього не позбавлена очевидної тенденції: звеличання чеської минувшини, якої найсвітлішу добу добачає в часах гуситизму, дальше змальовання Габсбурської династії, Австрії та воюючого єзуїтського католицизму в поневоленні чехословацького народу. Цю свою думку вмів він перещіпити в мільйони сердець свого народу, який назвав його своїм провідником.

4. Королівські похорони

Похорони А. Іраска відбулися в днях 16. 17. і 18. березня. Хоронено А. Ірасека незвичайно торжественно на державний кошт. Тіло покійника зложено на катафальку в пантеоні при Національнім Музею при площі св. Вячеслава. Дня 16. III. зійшлися непрогляднї тисячні маси перед пантеон. В год. 10. рано прийшов до пантеону президент республики Т. Масарик, весь уряд, ґенераліція, представники парляменту і сенату, світ літературний, мистецький і науковий. Іменем уряду попрощав покійника міністр освіти д-р Іван Дерер — виголосивши цілу прощальну промову по словацьки. Іменем чеських письменників найближчий приятель Ярослав Квапіль, а іменем війська письменник і полковник Рудольф Медек. Відтак серед повені жалібних прапорів рушив сумний похоронний похід під „Національний Театр", попід ґімназію „ім. А. Ірасека", при почетній асисті 30. полку піхоти „ім. А. Ірасека" до крематорії, де віддано тлінні останки покійного, згідно з його бажанням — на спалення, цьому найчистішому живлу — огневі. Дня 17. віддано попіл із тіла А. Ірасека в урні його синови і представникам влади. Тоді приїхали представники містечка Гронова, щоби забрати урну на свій цвинтар. І автами поїхав похоронний похід із Праги аж до Гронова — на східній границі Чехії; там, де переїзджали авта з урною, виходили представники всіх громад і міст і поклонялися попелам свого улюбленого провідника. Дня 18. відбувся похорон урни серед здвигу народа і представників влади, війська і письменників на цвинтарі у ріднім Гронові. Похорон був такий величавий, що названо його „королівським похороном".

Процес „Спілки Визволення України".

Радіозвідомлення з дня 31. III. п. р.

В понеділок 31. березня переслухано члена філії „СВУ" в Миколаєві і члена філії „СВУ" в Чернигові Карпінського.

Об. Ласуда, проф. вищих шкіл, розповідає, що до „СВУ" втягнув його якийсь Близенов, який приїздив в 1926 р. з Київа до Миколаєва. До автокефального руху втягнув його знов якийсь Гук осінню 1927 р.

Дальше об. розповідає, що в 1928 р. він вже цілковито відійшов від „СВУ", а на доказ цього пригадує, що то саме на його внесок наукові круги Миколаєва винесли резолюцію проти Єфремова, осуджуючи його виступи в закордонній пресі (в „Ділі"). Вкінці обв. вияснює своє відношення до автокефальної церкви, підкреслює її політичний характер і розповідає про панахиду по Петлюрі, що відбулася в Миколаєві в автокеф. церкві. Цей останній момент спричинює запити прокуратора до обв. Вол. Чехівського.

Прок. до обв. Вол. Чехівського: Як ви це поясните, що і в Київі і в Миколаєві була панахида за І. Франка, а в дійсности за Петлюру.

Чехівський: Парафіяльна Рада Софійського Собору ухвалила відслужити панахиду по І. Франкові. І це була дійсно відправлена по Франкові. Характер панахиди по Петлюрі надали відозви, розкинені з хорів, як виявляється, членами Союза Української Молоді.

За Петлюру не служено панахиди, бо він не був церковним діячем.

Прок.: А Франко був церковним діячем?

Чехівський: **Але Франко був українським Мойсеем.**

Достойні відповіді Чехівського викликують серед суду помітне негодування. Його залишають вже в спокою.

Прокурор до обв. Товкача: Скажіть, що ви знаєте про цю справу?

Товкач розказує, що то він піддав думку Липківському і Чехівському, що булоб доцільним відправляти панахиди за Петлюру. Чи ту думку переведено в діло — він не знає.

Карпович, учитель школи ім. Коцюбинського в Чернигові, був організатором філії „СВУ".

Предс.: Як ви ставилися до рад. влади?

Карп.: Негативно.

Далі розповідає про настрої в школі ім. Коцюбинського. Учительський склад був націоналістичний. Для учнів відбувалися часті літературні вечірки, на яких учнів настроювано національно. Школа робила часті екскурзії на могилу Шевченка. Це мало на меті викликати в учнів національно-романтичний настрій.

Прок.: А я вам пригадаю зізнання одного з батьків дітей. Він сказав: Мої діти з захопленням співали „інтернаціонал", але зразу переходили на „Ще не вмерла Україна".

Карп.: Осінню 1925 р. приїхав до нас Холодний з Київа. Була вечірка, після вечірки залишилося нас 8 осіб на коротке засідання. Тоді Холодний сказав, що з балачок з учнями школи ім. Шевченка в Київі і нашої школи він помітив, що учні знов рідше вживають українську мову, а говорять по російськи і вони готові забути, хто вони. Холодний радив, щоби учителі на кожній годині вщіплювали в учнів національну свідомість.

Прок.: В противенстві до офіційних візитаторів, які закликали до інтернаціонального виховання?

Карп.: Так.

Прок.: Ви організували в Чернігові автокефальну церкву?

Карп.: Так.

Прок.: А мета?

Карп.: Будити в масі при помочі церкви національні почування, нац. свідомість.

Прок.: І нічого більше? А я вам пригадаю ваші зізнання. Ви зізнавали:

„Хотілося, щоби Україна була незалежною, і бажалося боротися з рад. владою аж до результату".

Карп.: Так, ми сподівалися, що нас піддержить селянство, в тому більша частинна середняка.

Прок.: А яким було Наук. Т-во в Чернігові?

Карп.: Ми вважали його національною орґанізацією і тому росіян і евреїв туди не приймали.

Прок.: А відносно „СВУ". Ви були на перших сходинах „СВУ"?

Карп.: Був.

Прок.: Згоду дали?

Карп.: Дав.

Прок.: Ви хотіли незалежної України?

Карп.: Хотів.

Прок.: Ви боролися проти рад. влади?

Карп.: Боровся.

Прок.: Хто був ідеольоґічним провідником в Чернігові?

Карп.: Холодний.

Ахматов починає відчитувати зізнання Карповича про автокефальну церкву в російській мові.

Карп.: **Це є виключене, щоби це були мої зізнання, я з першого дня зізнавав по українськи.**

Констернація. Хтось вияснює, що всі зізнання були записані в рос. мові.

Любч.: Це неважно. А ви їх підписували?

Карп.: Щось підписував.

Ахматов: А які були попи в атокеф. церкві?

Карп.: Це були колишні старшини і урядовці Директорії, люди контрреволюції.

Ахматов: А ви зізнали, що чутки, немов акад. Кримський читав в українській мові Евангеліє в церкві, а акад. Грушевський ходив до Софії — вам додавали духа. Чому?

Карп.: Бо ми вважали їх за великих людей.

Оборонець: Ви згадали, що Холодний говорив про те, що діти забувають українську мову. Чи той момент мав який звязок з утворенням контрреволюційної організації?

Карп.: Безумовно.

Переслухання Карповича закінчено в 10-ій годині.

Організація українських студентів-католиків.

Установчі Збори Т-ва „Обнова" у Львові.

В рямцях „католицької акції" відбулися в пятницю 28. березня в конференційній салі Духовної Семинарії при вул. Коперника установчі збори Т-ва „Обнова", що гуртує українських студентів-католиків усіх вищих шкіл Львова. На зборах явилося поверх сотні студентів і студенток, а також куратор Т-ва „Обнова" о. д-р М. Конрад.

Після отворення зборів вибрано президію і відчитано привіт від ексц. митрополита, а потім статут „Обнови", затверджений Митрополичим Ординаріятом, який принято без змін. З черги вибрано виділ Т-ва, до якого увійшли такі студенти (тки): Ісаїв — голова, Мармаш — заст. голови, Гірний — секретар, Шепчицька — касієрка, Козак — бібліотекар, Мрицівна і Ґелівна — заст. виділових. Провірна комісія: Волицький, Давид, Янів. Товариський суд: Фіголь, Козак, Яновичівна. Збир.

До Т-ва зголосило своє приступлення на зборах 86 членів. Тепер передано статут Т-ва на затвердження університетським властям.

Криваві події в Качанівці.

Причиною рим.-кат. священик.

Тернопільський воєвідський уряд повідомляє: Дня 31. березня прикордонне село Качанівка, в скалатському повіті, було тереном заворушень розфанатизованої товпи. Причини, як досі устійнили, були такі: Місцевий римо-кат. вікарій священик Врубель одержав із причини лихого стану здоровля 3-місячну відпустку на виїзд до Франції. Не мав, нібито, грошей на виїзд, тому зложилися для нього парохіяни. Коли прийшов речинець виїзду, о. Врубель сказав людям, що мусить відїздити наслідком інтриґ. Наслідком того серед парохіян настало схвилювання. Сказали, що священика не пустять. Коли 11. березня о. Врубель сів на віз, люди випрягли коні а священика занесли назад до приходства. Повідомлений латинський консистор візвав о. Врубеля негайно виїхати з Качанівки. Коли 31. березня люди не допустили нового вікарія о. Щебровського, він повідомив про те скалатського старосту та зросив забезпечити костел і приходство, а ключі віддав місцевому гр.-кат. пароховi та виїхав у Львів. Після виїзду о. Щебровського о. Врубель може із 2000 людьми прийшов до гр.-кат. пароха та зажадав під загрозою насилля, щоби видав ключі від костела. Коли дістав ключі, вернув до костела та відправив богослуження. Тоді приїхав у Качанівку скалатський староста Ґляновський та пішов до костела, щоби вспокоїти людей. Товпа не допустила старосту до голосу та заняла до нього грізне становище. Староста пішов до постерунку поліції. о. Врубель оголосив, що обіймає владу в Качанівці та з людьми пішов до гром. уряду. Там скинув із урядування начальника громади та цілу громадську раду. Опісля пішов до постерунку поліції та приказав людям роззброїти поліціянтів. Товпа заатакувала поліцію камінням і стала вдиратися до середини. Пов. командант візвав людей, щоби опамяталися. Коли це було безуспішне, тоді 8 поліціянтів вистрілили насамперед у повітря. Колиж і це не помогло віддали одну сальву до напасників, наслідком чого був *один убитий, а 9 ранених. Споміж ранених один небаром помер, а стан здоровля двох інших ранених грізний.* Тепер товпа завернула до костела. о. Врубель виголосив палку промову та спитав, чи з огляду на те, що сталося, готові далі стояти при ньому, а навіть пролити кров. Парохіяни приобіцяли. Тоді священик у церк. ризах уладив процесію селом, а коли прийшов до тіла вбитого, поблагословив його. Опісля процесія вернула до костела і там почалося богослуження. Деякі люди були озброєні в коси, ножі, вили. Староста візвав помочі сусідніх постерунків і повідомив владу про події. Командант бриґади КОП. дав старості військову асисту. На місце події приїхав негайно тернопільський воєвода, начальник виділу безпеки та воєвідський командант поліції з начальником слідч. уряду. Тому, що в костелі правилося богослуження й можливі були дальші ексцеси, терен, прилягаючий до цвинтаря окружив поліційний кордон, тимбільше, що що хвилі дзвонили на тривогу, а людям, що були в костелі, старалися селяни доставити ріжне озброєння. Вечором приїхав у Качанівку зі Скалату о. Каліновський, делеґат скалатського рим.-кат. деканату. Тимчасом люди, що були в костелі, вечером стали помало розходитися домому. В костелі остало яких 350 людей. Вони з о. Врублем правили молебні. Дня 1. квітня о. Врубель після цілонічних молебнів узяв монстранцію та пішов із процесією з костела. Коли переступив цвинтарні ворота, поліція й військо замкнула фіртку й окружили священика. Коли о. Врубель побачив, що його відділили від людей, віддав монстранцію о. Каліновському. Поліція зняла з о. Врубеля церковні ризи та вивезла його негайно автом із Качанівки. Щойно після виїзду о. Врубеля настав у селі спокій і поліція почала слідство. На вістку про події в Качанівці лат. митропол. курія засуспендувала о. Врубеля в священичій діяльности а костел замкнула на необмежений час.

Премієр Славек далі головою клюбу ББ.

На засіданні Клюбу ББ дня 1. квітня мали вибрати нового голову, бо полк. Славек заявив, що з причини іменування премієром мусить зректися голівства клюбу. Після дискусії ухвалили не приняти до відома зречення полк. Славека з голівства клюбу та візвати його, щоби й надалі остав на тім становищі. Рівночасно ухвалили просити бувш. премієра д-ра Світальського, щоби приняв нач. керовництво орґ. ББ.

Премієр Славек заповідає розвязання сойму.

На засіданні Клюбу ББ дня 1. квітня прем. Славек виголосив промову, в якій сказав, що льоґіка подій доводить майже до конечности, що цей сойм не матиме вже свого права голосу та відклику до польської громадської думки при нових виборах. Вашим обовязком буде почати негайно приготовчі праці на це, щоби той відклик до гром. думки приніс для держави та для її праці успішні висліди.

Реконструкція кабінету?

Конференція прем. Славека в Бельведері дала основу для ріжних чуток, а саме, що прем. Славек хоче небаром перевести в кабінеті деякі зміни. І так має уступити мін. Кін, Червінський та Юзефський. Рівночасно говорять про креування становища віцепремієра в новім кабінеті для господарських справ. Становище це одержав би пос. Бирка.

Центролів готовить заяву недовіря для прем. Славека.

Опозиція не дуже бере собі до серця погрози прем. Славека. Кажуть, що прем. Славекові залежить радше на тому, щоби впровадити непевність між опоз. партії заповідаючи нові вибори. Вважають майже певним, що Центролів зажадає від президента держави, щоби скликав надзвичайну сесію сойму. Центролів устійнив уже навіть справи, які мають розглядати на надзв. сесії сойму, а саме: 1) заява недовіря для уряду прем. Славека, 2) справа рахункових замкнень за 1927-28 р. і звязана з тим справа бувш. мін. Чеховича, 3) господарські та податкові справи, 4) справа ревізії конституції. Устійнення речинця надзв. сесії оставляють провідникам Центроліву.

Тільки щоденник може дати інтеліґентній людині якнайбільше ріжноманітний матеріял до думок про справи рідного краю та всього світа.

З судової салі.

Майор Рильський перед перемиським судом.

Ще 31. березня виглядало, що розправа протягнеться на довший час. Одначе трибунал відкинув усі дальші внесення сторін, так що вже 1. квітня в 12. год. оголошено *доказове поступовання замкненим. Присяглим поставили лише одно питання і то в напрямі убивства.* На цьому передполудневу розправу замкнули, а дальша розправа мала відбуватися в 4. год. попол. Коли в тій год. саля заповнилася публикою по береги, прийшов суд. возний та сказав, що розправи не буде, бо... пріма апріліс. Пізніше виявилося, що наслідком просьби прокуратора й оборони предсідник згодився, щоби дальша розправа почалася в год. 9., про що ще в пору повідомили сторони.

Після відкинення всіх внесень цив. заступник д-р Фрім зголосив внесення, щоби трибунал поставив присяглим іще евент. питання в напрямі злочину вбивства, та цьому спротивилася оборона, доказуючи, що розправа не дала для того ніяких основ. Д-р Пайпер предложив, щоби на основі нової карної процедури присяглі судді зажадали питання в напрямі злочину вбивства. На апель предсідника *зголосилося лише трьох присяглих. Так це питання відкинено і присяглі мають лише одно питання в напрямі вбивства.* Дня 2. квітня промовлятиме прокуратор. Присуду сподіваються перед пятницею.

НОВИНКИ

— **Фотограф Янушевич, вул. Вінцентого Поля ч. 1. (бічна Зеленої). Тел. 5960.** 238 55—7

— **Спростування.** З Т-ва Охорони Воєнних Могил просять нас зазначити, що відозву в справі будови шпиталю ім. митр. Шептицького у Львові підписав не д-р Іван Ґижа, а голова **Т-ва дир. Юліян Шепарович.**

— **Найближчі українські концерти у Львові.** В пятницю 4. ц. м. відбудеться в салі Лисенка чисто хоральний концерт „Львівського Бояна", в якого програму входять самі нові твори українських компоністів: Кишакевича, Кудрика, Леонтовича, Людвикевича і Яциневича. — В понеділок 7. ц. м. відбудеться в салі Ремісничої Палати при Стрілецькій площі концерт мужеського хору „Сурма" при співучасти п. Е. Ласовської (сопран). У програму цього концерту увійдуть твори чужих компоністів, досі у нас неспівані, як Дреґерта, Штравса, Невядомського, Маршнера, Ґуно, Шуберта, а з наших Б. Кудрика.

— **Відгомін замахів на Східних Торгах.** Акт обвинувачення проти 17 учасників згаданого атентату на Східні Торги Попадюка і тов. вже готовий і є в мундуванню. Акт обвинувачення виготовлений по польськи і по українськи. Він буде вручений обвинуваченим при кінці цього тижня. Між обвинуваченими є 15 молодих студентів і ремісників та 2 панночки, з яких одна відповідатиме з вільної стопи. Процес розпічнеться в другій половині травня.

— **На розбудову Нац. Музею зложили:** 25 зол. Вадим Щербаківський з Праги; по 10 зол.: І. Пашкевич, проф. І. Добущак, судля Т. Рожанковський, о. Я. Мурович, нотар Р. Заячківський, Учительський збір укр. ґімн. в Станиславові на рахунок 100 зол.; по 5 зол.: С. Скоробогатий, о. І. Корсан, нотар В. Дяків, о. Г. Кубай; 4.60 зол. о. А. Тимків, 3 зол. Уряд парох. Медині і о. В. Барановський 2 зол. — Між члени комітету приступив о. М. Гуньовський.

— **Музей Наук. Т-ва ім. Шевченка** у Львові (вул. Чарнецького 24) мав у місяці березні 81 чисел (390 предметів) приросту до загального числа 20148 включно. Жертводавцями були пп.: Андріяновичева С., д-р Барвінський Б., Голінка А., проф. Загайкевич Б., проф. Заклинський Р., Котович А., Коцюба С., дир. Лазорко М., д-р Левицький В., посол Луцький О., інж. Мельник А., Ніжанковський Т., акад. Новицький О., Панас В., Поводар А., проф. Решетар М., дир. Сениця В., інж. Стельмахів Р., Таранько М., проф. Филипчак І., Фіголь Д., радн. Чачковський Л., д-р Чубатий М., акад. Яворницький Д., о. сов. Ясеницький К. Управа Музею складає всім їм за це щиру подяку. Музей відвідало 154 особи, в цім 3 шкільні прогульки. — Для публики відчинено що-дня від 8—13. год., в неділі і свята від 10—12. год. — **Я. П.**

— **Клопіт з розводами.** В Америці розводи подружжя стали манією, особливо в місті Льос-Анджельос, де на 5 подруж, 3 подружжя розводиться. Американські соціольоги поважно затривожені тим явищем і соціольоґ Павло Попенц утворив „Інститут для рятування подружжа", у якому психіятри досліджуючи характер залюблених осіб, дають їм ради, чи дана пара надається для співжиття в подружжу, чи ні.

— **Мекдональд молиться.** Англійська преса містить фотографію англійського премієра міністрів Мекдональда схоплену фотоґрафом у хвилині, коли цей член соціялістичної партії перед засіданням конференції відходить в окрему кімнату і молиться за щасливий хід нарад. Колиб у нас наші крайно ліві побачили міністра при молитві, то окричалиб його щонайменше ретроградом.

— **Сила фашизму.** Дня 31. березня у Римі радила велика фашистівська рада над справою вишколення і зміцнення фашистівської міліції. До двох літ під зброєю має стануть 300-тисячна міліція, узброєна на військовий лад. Служба в баталіонах „чорних сорочок" тріває 10 літ.

— **„Вистава щастя і здоровля".** Так називаеться оригінальна вистава, яку незабаром у Льондоні відкриває англійський престолонаслідник, а яка має на меті доказати, що щастя це нічого іншого, тільки здоровля. Вистава організуеться під кличем оптимізму і віри, що щастя можна здобути і то дуже легко, цебто шляхом плекання і зберігання здоровля. Вистава має якраз на меті навчити цеї штуки здобування щастя. „Сонце, рух і нагість" — це засоби зберігати здоровля. Ініціятори виставки хочуть доказати, що здоровою, отже і щасливою буде людина тільки тоді, коли більшість часу буде ходити наго, або бодай напівобнажено. Виставлені будуть також всякі спортові приладдя, бо спорт є другим шляхом до здоровля і щастя. На виставі будуть представлені найкраще збудовані і найздоровіщі типи жінок та чоловіків із усіх держав Европи. Ініціятори вистави будуть видавати журнал „Культ Тіла", в якому будуть проповідувати фізичну культуру.

— **Заборонена наукова фільма.** У Ціріху висвітлено наукову фільму п. з. „Щастя і доля жінки". У цій фільмі представлений процес запліднення, розвитку плоду і акт народження дитини. Кількасот жінок зібраних на першій виставі запротестувало проти виставлення цеї фільми, мовляв, вона деморалізує молоде жіноцтво. І поліція приневолила кінотеатр зняти цю фільму із програми.

— **Родинна трагедія у Празі.** Дня 30. березня збожеволіла дівчина Главачек і в приступі божевілля застрілила 3 членів своеї родини, а потім сама закінчила життя самовбивством.

— **Утік із вязниці.** У Берліні був засуджений на досмертну вязницю славний вломник та вбивник кількох осіб Ґольдбах. Після дволітнього побуту в тюрмі, йому вдалось втекти на волю і поліції не вдалось його відшукати.

— **Забобон причиною самовбивства.** У селі Кісельово біля Мункача жив молодий робітник Василь Павлик, дуже веселий і життерадісний хлопчина. Але через ріжні родинні й особисті прикрости, Василь Павлик попав у мелянхолію, а забобонні селяни бачучи цю зміну настрою хлопця, поширили чутку, що у Василя Павлика вселився чорт. Помалу почали хлопця оминати його товариші, а навіть родичі Василя боялись свого сина і вірили, що їх син опанований злим духом. Бачучи це все, хлопець повірив, що в ньому справді сидить чорт і попросив священика, щоби він вигнав цього чорта із його душі. Священик не згодився і це кинуло хлопця в ще більшу мелянхолію, а недавно він повісився в лісі на дереві. Селяни, переконані, що і це самовбивство було ділом чорта, не хотіли самовбивця зняти з дерева ані похоронити і все це зробили тільки жандарми.

— **Самовбивство в церкві.** В церкві св. Пилипа в Парижі приступив до сповіди один 45-літній чоловік і висповідавшись та запричащавшись, станув перед престолом і вистрілом з револьвера в голову позбавив себе життя.

— **Жіночий двобій.** У Мексику дві дівчини залюбились в однім чоловіці і це було причиною двобою між цими жінками. Дві суперниці бились кинджалами й обидві були так поранені, що їх відвезено до лічниці і тепер суперниці лежать в одній шпитальній кімнаті.

— **Лев у французькім лісі.** У місті Кагорсі із цирку втік лев, якому вдалось перебігти місто й сховатися в лісах. Один селянин ідучи з жінкою через ліс, бачив льва і перестрашений виліз на дерево, де просидів до ранку. Тепер по цьому лісі блукае відділ жандармерії, щоби цього льва убити, але покищо намарно.

— **Потрійний доктор.** Технічна школа у Празі надала австрійському канцлерові Шоберові почесний докторат. Шобер мав два докторати, один звичайний, другий почесний.

— **Утік із СРСР.** Михайло Шамбеля, француз із походження 1920 р. служив добровольцем у польській армії і підчас бою над Вислою попав у більшовицький полон. Як полонений, він працював у Путилівській фабриці, після чого більшовики закинули йому „саботаж" і засудили на 15 літ примусових робіт. Аж цього року йому вдалось утекти із Катеринослава до Варшави, де французьке посольство видало йому пашпорт і вислало до Парижа.

— **З любови — дефравдантом.** У Філефельді в Австрії арештували урядовця банку Артура Фульда за дефравдацію банкових грошей. Арештований є сином високоінтелігентних родичів і до 1922 року був дуже чесною, скромною і працьовитою людиною. Але 1922 року він залюбився в одній молодій артистці віденської опери і вона згодилась бути його любовницею, але вимагала від нього так багато грошей, що він кинувся на біржеві спекуляції, утратив усе своє майно, а коли артистка загрозила, що покине його, якщо не матиме грошей, Артур Фульд здефравдував у банку більшу суму. Цих грошей потрібувала артистка на життя у Мюнхені, куди виїхала на гостинні виступи в театрі. Разом із нею виїхав і Артур Фульд, який тепер говорить, що не міг жити без артистки і ради неї зійшов до ролі дефравданта. У Мюнхені артистка покинула його і заручилась із іншим, а бідного Артура Фульда арештували і він тепер покутує у віденській вязниці.

Передвиборчі віча на Волині.

Рівенщина.

Український повітовий виборчий Комітет листи ч. 18 у Рівному влаштовує передвиборчі посольські віча:

1) 6/4 (неділя) в ґміні (громаді) Межиріче.
2) 7/4 (свято Благ. Прес. Богородиці) у Рівному в цирку.
3) 13/4 (неділя) в селі Посягва бугринської ґміни (громади).

На вічах реферуватимуть посли і сенатори Української Парляментарної Репрезентації. Українці явіться численно на віча! Хай живе українська національна єдність!

Український концерт у Парижі.

Пишуть нам:

Українські концерти у Парижі не належать ще, на жаль, до звичайних буденних подій цього модерного світового центру. Тимбільше заслуговує на відзначення концерт для вшанування Шевченкових роковин, влаштований при співучасти українського мішаного хору під проводом п. Чехівського і нашої співачки п. Шмерековської-Приймової.

Треба подивляти хист і енерґію відомого у музичних кругах капельника, що в такому короткому часі зумів так добре вишколити свій хор. Деякі пісні Кошиця і Стешенка були виведені зовсім бездоганно і треба надіятися, що п. Чехівський виступить незадовго зі своїм хором перед ширшою французькою публикою і тим способом відновить славні у західній Европі традиції українських хорів.

Відома наша співачка п. Приймова відспівала низку українських пісень, між іншими „Засумуй трембіто", нову композицію Нижанковського, що своєю ніжною мелянхолією зробила сильне враження на авдиторію. Богато ентузіязму викликали „Айстри", може найкращі квіти із цього вінка пісень, що його сплела для нас п. Приймова. Аж хочеться висловити прохання на адресу нашої симпатичної співачки: не забувати нас, українців-парижан, і відвідувать хоч один раз у році із цим пишним гостинцем від далекої батьківщини.

Публика, що по береги виповнила салю вітала і прощала гучними оплесками своїх артистів.

С. Л.

Зі сцени й естради.

Музично-хореографічний вечір „Товариства Охорони Дітей і Опіки над Молодю".

Напередодні „пріма-апріліс" наша львівська публика мала милу несподіванку: хореографічно-музичний вечір.

Окрім наших народніх танців, які доводилось нераз бачити (Катерина та Ірчик) у виконанні учениць школи Грінченка й пп. Шеховичівної, Сірумінської, Шухевичівної, Свистунівної, Попелівної і Зацерковної, ми мали приємну можливість бачити кілька танків, виконаних дітьми. Очевидно, колиб до виконання цих танків ставити обєктивний крітерій, то цим танкам багато бракувалоб до доскональности, але тому, що це танцювали 5—7-літні діти, танки робили дуже миле враження і малолітніх танцюристів, особливо „Паяцика" (Ніця Філясівна) та „День і Ніч" (Іруся Нагірна, Нат. Шухевич і Синцьо Шепарович) публика витала й прощала щирими оплесками.

Успіх „Музично-хореографічного вечора" треба завдячувати у великій мірі п. Галі Голубовській, яка у „Вальсі мелянхолійнім" в ролі мелянхолії, а в „Рожах Полудня" у ролі метелика, була центральною особою серед танцюристок і ґрацією своїх рухів та гармонією між ідеєю танку (особливо „Мелянхолії") і самою постатю п. Галі Голубовської звертала на себе загальну увагу. Вулоб шкода, колиб симпатичний талант цеї дебютантки обмежився тільки на дебюті і не виявив себе дальше в повній красі і силі.

„Пралінки" Штравса у виконанні п. Сушківної, Шухевичівної, Шеховичівної, Голубовської, Колессівної і Попелівної вказували також, що п. Кривуцька вклала в цей вечір дуже багато праці, любови і дбайливости.

Фортепяновий достріл на цьому вечорі мали пп. Нуся Барановська, проф. Б. Кудрик і С. Масляк.

Загально, ця перша спроба створення українського балету настільки успішна, що до речі булоб цей „Музично-хореографічний Вечір" повторити.

Ол. Б.

Памяти Володимира Самійленка.

У цьому році сповнюється пять років з дня смерти батька української сатири Володимира Самійленка. Між прихильниками творчости, приятелями й другами славного поета виникла думка видати в ці роковини збірник, присвячений його памяти. До збірника увійдуть: вступна стаття проф. Л. Білецького, автобіографія В. Самійленка, його недруковані твори, листування В. Самійленка з ріжними особами, понад трипять фотографій із його життя, бібліографія, а також спогади про В. Самійленка та тогочасне українське літературне життя. (Вже надійшли до Редакції Збірника спогади, чи повідомлення про надсилку від таких осіб: Павло Богацький, В. О'Конор-Вілінська, Н. В. Дорошенківна, Д. Дорошенко, Володимир Дорошенко, Федір Дудко, доц. Б. Лисянський, д-р Дмоховський, проф. С. Русова, Василь Стефаник, Юрій Сірий, П. Стратійчук, інж. М. Скидан, д-р К. Трильовський, проф. М. Тимченко, проф. С. Шелухин, І. З. Шендрик, Олександер Шаповал, Іван Шах, Спиридон Черкасенко, Левко Янушевич).

Збірник видається завдяки заходам проф. М. Омельченкової, голови Видавництва Чесько-Українська Книга в Празі, що перебрало на себе видання збірника; він буде мати 20 аркушів друку з багатьма ілюстраціями, з окладинкою роботи Р. Лісовського.

Редакція Збірника звертається до громадянства зі щирим проханням про надсилку матеріялів про життя і творчість В. Самійленка, як напр.: недрукованих творів, його листів тощо, а також про надсилку спогадів про нього, або якихсь відомостей чи опису бодай і найменших дрібниць з його життя. Надіслані рукописи В. Самійленка, на бажання їх власників, будуть Редакцією Збірника, по використанні, негайно їм повернені.

Матеріяли можна надсилати до 20 квітня на адресу: **M. Obidnyj, Vsenory u Prahy, CSR.**

Хотілося, щоби в Збірнику найдокладніше був освітлений побут В. Самійленка в Галичині, за його студентських років і за часів революційних, коли В. Самійленко перебував там з родиною і коли йому допомагали морально і матеріяльно не лише українські орґанізації, а й цілі українські села (село Карлів), а нераз і діти в школах збирали поміж собою гріш, щоби допомогти дідусеві. Українські громадяни зі Львова, Перемишля, Станиславова, Коломиї, Снятина, Карлова в першу чергу нехай згадають на сторінках Збірника великого гостя зза Дніпра, а за ними громадяни й інших міст чи сіл.

Нехай цей Збірник буде вінком від західних земель України і української еміґрації, на далеку могилу незабутнього Володимира Самійленка.

За Редакцію Збірника „В пяті роковини смерти Володимира Самійленка"
М. Обідний.

Дописи.

ГОРОДОК. (Розвязання Т-ва „Сокіл"). Дня 20. березня ц. р. прийшло на руки голови Т-ва „Сокіл" у Городку п. інж. Р. Паламарчука письмо від староства з повідомленням, що воєвідський уряд у Львові рескриптом з дня 5/3 930 Ч. Б. П. 2/15 930 на підставі § 24 зак. про товариства з року 1867 розвязав згадане Товариство. За причину розвязання подано, що Т-во не виконувало своїх статутових обовязків, бо нібито не брало участи в гашенні пожеж. Тогож таки дня явилися в голови Т-ва представники місцевого маґістрату в асистенції поліції і, перевівши основну ревізію, забрали ціле майно Т-ва вартости около 800 зол. на поліцію, а льокаль Т-ва опечатали. Поминаючи те, що всі закиди, подані у згаданім рескрипті є невірні, слід зазначити, що само розвязання слідувало зараз-же по невеличкій авантюрі, яку три дні передтим зробив місцевий гурток кацапів і інших людців з причини виповідження їхньому т-ву „Касино" льокалю в домі місцевої української кооперативи. А в приватній розмові з деякими українцями за-

звали польські відповідальні чинники, що розвязання „Сокола" є тісно звязане з тою авантюрою, і тішаться, що „меджи русінамі нема згоди". На всіх українців розвязання того рухливого Т-ва в Городку зробило пригноблююче враження, тимбільше, що сталося це перед самим святом „Просвіти" (23/III), на якому соколи мали виступити зі своїми вправами. Зате місцевий хрунівсько-кацапський штаб затирає руки з вдоволення, що не буде вже мати конкурента в організації всяких „спортових дружин". — **Сокіл.**

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Дня 13. лютого п. р. упокоїлася в 76 р. життя, в домі свойого зятя, о. Гнатова в Осівні б. Підгаєць, **Іванна з Навроцьких Навроцька.** Покійна була жінкою великих родинних і громадянських чеснот і як усі жінки її роду, вміла погодити родинні обовязки з ширим заціказленням для громадянських справ, у яких приймала близьку участь. Зокрема для села Голгіч, підгаєцького повіту, де прожила довгі роки зі своїм пок. чоловіком, о. І. Навроцьким (провідником та організатором повіту), була опікункою і найкращим прикладом тихої, невсипущої трудівниці. На вічний спочинок відпровадило Покійницю поруч доокличного духовенства та інтелігенції, велике число народу з кількох сіл. — В. Ія П.!

Шахи.

Клюбові змагання за мистецтво Львова.

В неділю 30. березня почалися шахові Лігові розгривки. До Ліґи приступило ще два Клюби й через те змінено порядок мечів.

Першу рунду розіграно під знаком сильної переваги ЛКШ. Його противник Кадур (шахова секція жидівського спортового товариства), не виграв ні одної партії і вже по двох годинах гри судія мечу Т. Горак оголосив вислід 10:0 в користь ЛКШ. Другою високоциферною побідою покінчився меч ВКШ.— Аматори. Виграв військовий Клюб у відношенню $9\frac{1}{2}:\frac{1}{2}$. Чорні здобули з Гоньцом (клюбом приватних урядовців) $7\frac{1}{2}$ п. а Геля 7 п. зі Соколом II. Меч ТУШ. — Гетьман покінчився вислідом ремісовим. Щоправда Гетьман до недавна був сильним клюбом та в такому стані як тепер, він не є грізним для ніякого клюбу. Вислідом 5:5 вдоволитися не можна; вину понесять ті сильні шахісти ТУШ., що хоч були повідомлені, до розгривки не ставилися.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 1. квітня п. р.: за масло експортове солене пріма по 4·90 зол.; за масло несолене бльокове 4·70 зол. за кільограм; за літру молока 0·34 зол.; за літру сметани 1·60 зол.; яйця копа 5·40 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Середа, 2. квітня, год. 7·30 вечером „Венецький купець" премієра, виступ Сосновського.

Малий Міський Театр:

Четвер, 3. квітня, год. 7 вечором „Політична шопка", год. 9 веч. „Політична шопка".

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма Подружжа на злість (Бастер Кітон).
КАСІНО: Граф Каліостро.
КОЛЬОСЕИ: Спалені мости.
ЛЕВ: Два кроваві дні в Більшовії.
МАРУСЕНЬКА: Вулиця гріху (Янінгс).
ОАЗА: Князі на засланні.
ПАЛЯС: Звукова фільма „Вулиця засуджених душ" (Поля Негрі).
ПАН: Воскресення (Толстого).
ПАСАЖ: Невинний вбийник. Тижневик Метро-Гольдвин-Маєр і амер. комедія.
ПРОМІНЬ: Жінка шпіон.
СІЛЕВЕ: З більшовицького раю (Ольга Чехова). Виступ російського хору. Комедія: Мистець безсоромности.
ФАТАМОРГАНА: Під прапором кохання.
ХИМЕРА: Чорт.
УТІХА: Білі тіни.

Програма радіо.

Середа 2. IV. 1930.

ЛЬВІВ: 11·58 Сигнал часу та гайнал, 12·10 Концерт грамоф. плит, 17·45 Трансмісія попол. концерту з Варшави, 19·00 Комунікати, концерт грамофонових плит, 19·58 Сигнал часу, 20·05 „Весна мисливця" (фейлетон, трансм. з Кракова), 20·30 Трансмісія камерального концерту з Варшави, 21·30 Літературна чвертьгодина, 21·45 Дальша часть концерту, 22·15 Трансмісія комунікатів із Варшави.

Четвер 3. IV. 1930.

Варшава (1411,7) 12·40 Шкільний концерт. **Краків** (312,8) 17·45 Концерт із Катовиць. **Гельсінгфорс** (221),4 19·00 Симфонічний концерт. **Лайпціг** (259) 16·30 Концерт радіоорхестри. **Берлін** (418) 18·00 Пісні Брамса, Сибеліюса і Мемаргіна, співає Каріна Едельберг. **Рим** (441) 17·00 Музика з Неаполю. **Лянгенберг** (473) 19·15 Танці та марші. **Прага** (487) 12·35 Концерт орхестри. **Брюссель** (509) 21·35 Камеральний концерт. **Відень** (516,3) 20·00 Віденські вальси. **Рига** (525) 19·02 Орхестра і спів. **Мюнхен** (533) 16·30 Радіотріо. **Ленінград** (1000) 19·00 Трансмісія. **Харків** (1304) 16·00 Концерт.

Пятниця 4. IV. 1930.

Варшава (1411,7) 17·45 Джезбендова музика. **Краків** (312,8) 16·25 Концерт грамофонів. **Гельсінгфорс** (221) 19·30 Концерт хору. **Лайпціг** (259) 16·30 Концерт. **Берлін** (418) 16·30 Концерт радіоорхестри. **Стокгольм** (436) 20·30 Вальси Штравса. **Рим** (441) 17·30 Концерт. **Лянгенберг** (473) 13·05 Концерт радіоорхестри. **Прага** (487) 20·30 Скрипковий рецітал Черненкової. **Брюссель** (509) 21·20 Військовий концерт. **Відень** (516,3) 16·10 Концерт солістів. **Мюнхен** (533) 17·15 Домова музика. **Будапешт** (550) 17·10 Циганська музика. **Ленінград** (1000) 17·30 Молоді музики і співаки. **Харків** (1304) 16·00 Концерт. **Париж** (1725) 16·45 Концерт.

КОНЦИПІЄНТ пошукує місця в адвокатській канцелярії. — Зголошення під: „Негайно" до Адміністрації „Діла". 1737 2—3

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Новий Український Театр під дир. П. Карабіневича 1747

Львів: 6/4 Саля „Уль" Осолінських, ч. 6.
Пополудне 3·30. — Ціни знижені.
„Чар мундуру", комедія.
Вечором 8·15 Премієра
„Король життя".
Львів: 7/4 Пополудне 3·30. Ціни знижені
„Ніч гріху", комедія.
Вечором 8·15. Бенефіс. — Артистки Барвінок-Карабіневич.
„Король життя".
Білети в Союзнім Базарі.

Український Театр під управою Ів. Когутяка. 1746

Долина:
Четвер 3/4 — „Пейсахова Ніч".
Пятниця 4/4 „Пташник з Тиролю".
Вигода:
Субота 5/4 — „Ніч Несподіванок".
Неділя 6/4 — „Трійка Гільтаїв".
Стрий:
Понеділок 7/4 — „Маруся Богуславка".
Вівторок 8/4 — „Пейсахова Ніч".
Середа 9/4 — „Пташник з Тиролю".
Підчас антрактів концерт власної орхестри.

Загальні Збори Ар.-Техн. Товариства „Праця" ім. Івана Левинського відбудуться в неділю дня 6. IV. ц. р. в год. 10. рано в власній домівці, Ринок ч. 10. — Заряд: **Михайло Стефанівський** голова. **Іван Олексин**, секретар. 1745

Щойно появилася книжечка Томи Кемпійського під заг. **„Наслідування Христа"** в перекладі о **Д-ра И. Боцяна**, Еп. луцького, в другому виданню, як III.—IV. том „Аскетичної бібліотеки гр. кат. Дух. Семинарії" у Львові. Ціна 3·50, з почт. пересилкою 3·90 зол. Набувати і замовляти можна в Дух. Семинарії у Львові, вул. Коперника ч. 36. 1-2

Додатковий виказ жертв зі збіркових ліст зложених П.Т. Громадянами в „Дні Українського Студента" на Т-во Прихильників Освіти у Львові в золотих: Воєвідство львівське: Повіт Сокаль: Громада: Сокаль 67, Зубків 10·98, Спасів 23·44, Бобятин 10·0, Яструбичі-Поздимир 47·64, Опільсько 18·73, Савчин 13·17, Іляковичі 18, Сілець бельський 5·30, Тартаків 35, Пархач 7·46, Переспа 4. Повіт Ліско: Громада: Постолів 9, Устрики долішні 27·18, Ліско 37, Лукавиця 7. Повіт Самбір: Кульчиці шляхоцькі 19·30, Самбір 26·70. Повіт Рава руська: Тягаів 19·83, Сталі 1·55, Руда журавецька 1, Річиця 18·70, Піддубці 30·88, Новосілки передні 8·43, Махнів 11·70, Корчів 10·50, Карів 41·26, Заставе 2, Журавці 7·50, Домашів 32·16, Губинок 16·30, Воронів 6·19, Вілька вербицька 5·68, Вербиця 48·42, Ульгівок 24·05, Угнів 62·80, Хлівчани 7·20, Щепятин 10, Хоронів 3·89. Повіт Перемишль: Громада: Перемишль 172·50. Повіт Бібрка: Громада: Миколаїв-Підсоснів 58·52, Соколівка, Кодерківці, Кологура: разом 5, зложив Ст. З. Кузьмович. — Воєвідство Тернопільське: Повіт Тернопіль: Громада: Тернопіль 47·70. Повіт Заліщики 107 і 100 леїв. Повіт Теребовля: Громада: Теребовля 133·15, Янів 24·65, Кровінка 21·53. Повіт Перемишляни: Громада: Дунаїв 5·—, Повіт Збараж: Громада: Берлин: 12.27, Підкамінь: 36·25. Пов. Чортків: Громада Чортків: 19.50. Пов. Камінка Стр.: Громада: Стрептів: 8.50. Пов. Радехів: Громада Радехів: 49.50, Стоянів: 5. Сушно: 7.40, Оглядів: 2, Середпільці: 3, Кортин: 2.10, Кушків 2.80, Ордів: 4. Синьків: 3, Нивиці: 2.70. Воєвідство Станиславівське: Пов. Стрий: Громада: Стрий: 9.50, Добряни: 7, Конюхів: 13. Нежухів: 30.24. Пов. Калуш: Громада Калуш: 8. Пов. Коломия: Громада: Балинці: 15, Виноград: 6.50, Молодятин: 35, Печеніжин: 83.47, Ключів Малий: 4.50, Ключів Вел. 10.40, Княж-двір: 33.60, Рунгури: 23.97, Свобода Рунгурська: 3.86, Брошнів: 37.50, Гвіздець: 21.70. Пов. Долина: Громада Долина: 41.95, Велдіж: 8.10, Мізунь Старий: 31, Новоселиця: 1, Тростянець: 14, Наліїв: 28.20, Раків: 6.50, Рахиня: 7.70, Креховичі: 7, Рожнітів: 25.85, Струтин Нижний: 24.10, Струтин Вижний: 18.60. — Виділ Т-ва Прихильників Освіти у Львові дякує отсим щиро усім ПТ. Жертводавцям і Збірщикам.

Рівночасно Виділ подає до загального відома, що частина збіркових ліст, помимо закликів в пресі і окремих в цій справі обіжників не зістала звернена канцелярії. Проте Виділ сьогодня в останне звертається з проханням о зворот тихже ліст, без огляду на це чи зужиті вони чи ні, бо в противному разі подасться до загального відома прізвища тих людей, в яких залишилися лісти! — За Виділ Т-ва: сен. **Володимир Децикевич**, голова, д-р **Любомир Макарушка**, скарбник.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

БРИЛЯНТИ, також іншу біжутерію купує по високій ціні Домбровскі-Розважевскі, Львів (Готель Жоржа) Академічна 2. 1195 13-?

ЛЕДІВНІ знамениті, чеські машинки до мороженого, на провінцію негайна висилка. — Рентшнер, вул. Легіонів ч. 37. 1720 2—12

ФІСГАРМОНІЮ велику з педаловою клявіятурою, імітуючу органи, недорого на продаж. В складі фортепянів, панін Ганака, вул. Пілсудського ч. 21. перший поверх. 1715 3-5

БІЖУТЕРІЮ. ЗОЛОТІ і СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятків літ у цілім краю знана фірма **Іван Зельтенрайх**, Львів, пл. Марійська ч. 5. Купую бриланти, золото срібло, плачу найвищі ціни. 1002 53

ЗОЛОТИЙ жіночий годинник на руку вже від зол. 30—. — Ґутерманн вул. Сикстуська ч. 14 1754 1—2

2 ГАРНІ КІМНАТИ з кухнею до винайму в Голоску великім ч. 2. Свіжий воздух. До трамваю 12 хвилин. 1748 1—3

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Д-Р ЕВГЕН ДУРДЕЛЛО

бувш. лікар заграничних клінік, специяліст скірних, венеричних і сексуальних недуг **та лікарської косметики**
ординує від 8—10½, 14—18.
в неділі і свята від 10—11.
Гірське сонце. Вапофор. Діятермія. Кріотерапія. Сепаратові почекальні.
ЛЬВІВ, вул. Потоцького ч. 11. І. п.
826 Телефон 65—87.

Специяліст недуг легенів, серця і жолудка
Д-р Фелікс Ган
Львів, Листопада 30.
1206 Пересвітлення Рентґеном.

Дентист Яків Насс
Львів, вул. Сикстуська ч. 17. II. п.
Скріплювання хитаючихся зубів пльомбування й виймання зубів, без болю. Штучні зуби в каучуку і золоті після найновішої системи. Пацієнтів з провінції полагоджується в найкоротшому часі П. і. Урядовцям і студентам значна знижка. Тел. 65—73.

Ширіть наш часопис!

ДЕНТИСТ
Роман ДАВИДОВИЧ
ЛЬВІВ, вул. Потоцького ч. 24.
Лічення пльомбування і виймання зубів без болю. Вставляє штучні зуби в золоті і каучуку найновійшою системою. Пацієнтів з провінції полагоджується в найкоротшому часі. Години приймать від 9—13 і 16—19.
1744 1—5

Подяка.

Отсим складаємо щиру подяку усім, що причинилися до звеличання похоронів нашої Найдорожчої Матері і Бабуні, бл. п. Іванни з Навроцьких Навроцької, що померла в Осівци дня 13. II. ц. р.

Впершу чергу дякуємо Всч. Духовенству: Всч. о. Мельникові зі Звенигорода за звеличання памяти Покійної, Всч. о. Гучкові за поміч в перших прикрих хвилинах та за відправлення панахиди, так само Всч. о. Павлюхові. ВП. Пастернакам за відвідини, розраду і пораду в часі недуги Покійної та за поміч в улаштованні похоронів; селянкам Гапі Дорецькій та Оліянці Даньковій за поміч при догляді Покійної і врешті усій численно зібраній інтелігентській та селянській громаді якнайщиріше Спасибіг! **Діти, синові, зять і внуки.**

ВИКОНУЄ ВСІЛЯКІ ЗАЛІЗНІ РОБОТЬ ЯК КОНСТРУКЦІЙНІ. — СПЕЦІЯЛЬНИЙ ВІДДІЛ ВИРОБУ СКЛЕПОВИХ ЗАЛЮЗІЙ ЗІ СТАЛЕВОЇ БЛЯХИ
1751 1-16
ЛЬВІВ, ВУЛ. ШПИТАЛЬНА 38. Тел. 57-10.

Ліцитаційна продаж
будівельних парцель відбудеться дня 3. квітня 1930 р. в год. 10-ій рано в Клепарові пл. Казимира. — Інформацій уділяє Громадський Уряд в Клепарові.
1728 3—3

ПЕРЕРОБЛЮЄ Й ПОКРИВАЄ
Ковдри й матераци
в однім дні відомий
Магазин постелі
В. ІЖИЦЬКОГО
ЛЬВІВ, вул. Коперника ч. 3.
1672 4—?

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.